

РЕШЕНИЕ

№ 14134

гр. София, 24.04.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 13 състав, в
публично заседание на 25.03.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Елица Райковска

при участието на секретаря Кристина Петрова, като разгледа дело номер **7749** по описа за **2024** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/ във вр. с чл. 13, ал. 9 от Закона за енергетиката.

Образувано е по жалба на А. ЕАД срещу Решение № К-1/23.05.2024 г. на КЕВР в частта, в която КЕВР е определила цената на ползване на газопровода – собственост на С. соди АД, до който на А. ЕАД е предоставен достъп. Моли решението на КЕВР в обжалваната част да бъде отменено. Претендира разноски, представя списък /л. 492/. Представя писмени бележки.

Ответникът, КЕВР, моли жалбата да бъде отхвърлена. Претендира юрисконсултско възнаграждение. Представя писмени бележки.

Заинтересованата страна /ЗС/, С. соди АД, моли жалбата да бъде отхвърлена по отношение на определената от КЕВР цена. Същевременно твърди, че решението на КЕВР подлежи на отмяна в частта, в която КЕВР е задължило С. соди АД да предостави ползването на газопровода на А. ЕАД. Изрично сочи, че не е подало жалба срещу решението на КЕВР в тази част. Представя писмени бележки.

Съдът, като взе предвид представените и приети по делото доказателства и становищата на страните, приема за установено следното от фактическа страна:

На 18.01.2018 г. А. ЕАД в качеството му на лицензиант за разпределение на природен газ за обособена територия Д., включваща и [община], е отправило искане до С. соди АД за предоставяне на достъп до негов газопровод на основание чл. 197, ал. 9 от ЗЕ. Поради непостигане на съгласие между страните А. ЕАД (газоразпределително предприятие) е инициирало производство пред КЕВР по реда на чл. 197, ал. 9 от ЗЕ /л. 367/ на 21.07.2020 г.

Председателят на КЕВР е издал заповед на 28.07.2020 г. за сформирание на работна група /л. 366/.

От КЕВР са изпратени последователно писма до С. соди АД, до Булгарстрансгаз ЕАД /л. 364/, както и до А. ЕАД във връзка с изясняване на фактическата обстановка по спора, като са приложени отговори до КЕВР от посочените дружества ведно с доказателства, както и кореспонденция помежду им /л. 293 и сл./. От писмата на трите дружества и приложените към тях документи се установява, че между А. ЕАД /с предишно наименование „Черноморска технологична компания“/ и С. соди АД има висящ правен спор, касаещ и процесния газопровод, изграден през 1974 г. за нуждите на Т. ЕАД [населено място], впоследствие преименуван на Д. АД, последното прекратено чрез вливане в С. соди АД.

Във връзка със съдебния спор между страните е постановено решение по адм.д. № 4286/2018 г. на АССГ, оставено в сила с решение на ВАС от 14.07.2021 г. по адм.д. № 11256/2020 г.

В хода на административното производство от А. ЕАД е приложена техническа документация относно възможността за включване в газопровода на С. соди АД /л. 223 и сл./. Представен е работен проект за обект „Газоразпределителна мрежа [населено място]“ /л. 232 и сл./.

Видно от писмо на КЕВР до А. ЕАД и С. соди АД /л. 62/ Инженерингсървиз С. ООД е определено с решение на КЕВР от 04.06.2021 г. за независим оценител на газопровод, като е указано на спорещите дружества да сключат договор с него /л. 160/. На 22.06.2021 г. е сключен договор между А. ЕАД и Инженерингсървиз С. ООД за извършване на пазарна оценка на спорния газопровод /л. 177/. На 22.08.2023 г. е сключен идентичен договор между С. Соди АД и Инженерингсървиз С. ООД /л. 151/.

През октомври 2023 г. от Инженерингсървиз С. ООД е изготвена оценка на разпределителен газопровод от ГРС П. до ГРП Т. Д. /л. 65/, срещу която е направено възражение от А. ЕАД на 27.10.2023 г. /л. 63/.

На 20.03.2024 г. А. ЕАД е изпратило писмо до КЕВР, в което е заявило, че максималният часови капацитет за нуждите му е 1000 куб. м. за час /л. 146/. Сходно писмо, но с различни данни, е изпратено до КЕВР от заявителя и на 12.10.2020 г. /л. 293/.

С писмо от 12.04.2024 г. /л. 144/ С. соди АД е уведомило КЕВР, че не е налице техническа възможност за присъединяване на друг газопровод към газопровода на С. соди АД.

На 20.05.2024 г. е изготвен доклад /л. 52/.

На 23.05.2024 г. е прието атакуваното решение, с което КЕВР е разпоредила на С. соди АД да предостави ползването на Разпределителен газопровод от ГРС П. до ГРП Т. Д., находящ се в Промислена зона-юг на [населено място], по цена за 2024 г. в размер на 6983,50 лева на месец, на А. ЕАД за целите на разпределението на природен газ до други клиенти на територията, определена в лицензията.

Видно от извлечение от протокол № 146 /л. 40/ решението на КЕВР е прието на закрито заседание, проведено на 23.05.2024 г. от 4ма членове.

В хода на съдебното производство по искане на А. ЕАД е допусната и изслушана СТЕ /л. 477 и сл./. От страна на С. соди АД са представени цитираните от вещото лице документи, касаещи процесния газопровод /л. 433 и сл./.

В съдебно заседание на 25.03.2025 г. е признато за безспорно и ненуждаещо се от доказване между страните обстоятелството, че при така използваните от КЕВР в оспореното решение данни, математическият резултат е правилно изчислен.

От правна страна съдът намира следното:

Оспореното решение е издадено от компетентен орган – КЕВР, в съответствие с предоставените му правомощия по ЗЕ и във връзка с направено искане от жалбоподателя по реда на чл. 197, ал. 9 от ЗЕ. Решението отговаря на изискванията на чл. 59, ал. 2 от АПК, съдържа всички задължителни реквизити, включително и фактически и правни основания, послужили за

издаването му, като не са допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила.

Съгласно чл. 197, ал. 9 от ЗЕ присъединените към газопреносната мрежа клиенти при техническа възможност и свободен капацитет предоставят ползването на собствените си съоръжения на съответния оператор на газоразпределителна мрежа, получил лицензия, за целите на разпределението на природен газ до други клиенти на територията, определена в лицензията. Ползването се предоставя след сключване на договор по цена, определена по методика, одобрена от комисията, като в договора с лицензианта се договорят условията на ползването. В случай, че не бъде постигнато съгласие, КЕВР разпорежда предоставянето на ползването и заплащането на цена, определена от комисията по методика.

Методиката за определяне на цените за предоставен достъп на преносно или разпределително предприятие от потребители през собствените им уредби и/или съоръжения до други потребители за целите на преобразуването и преноса на електрическа енергия, на преноса на топлинна енергия и на преноса на природен газ е приета от КЕВР с решение по Протокол № 27 от 04.02.2008 г., т. 12 /Методиката/.

Следователно, за да може да бъде предоставен достъп на А. ЕАД до спорния газопровод, собственост на С. соди АД, следва да бъде установено, че по отношение на гореописания газопровод е налице техническа възможност и свободен капацитет, след което ползването му следва да бъде предоставено на жалбоподателя по цена, определена по реда на Методиката.

Не се спори между страните, че дружеството-жалбоподател е титуляр на Лицензия № Л-132-08/27.05.2013 г. за осъществяване на дейността разпределение на природен газ, както и на Лицензия № Л-132-12/27.05.2013 г. за осъществяване на дейността снабдяване с природен газ от краен снабдител – за обособено територия Д. и като такова се явява оператор на разпределителна мрежа по см. на пар. 1, т. 34б, б. „б“ от ДР на ЗЕ.

Не е спорно също, че С. соди АД е собственик на процесния газопровод, като това се установява и от представените по делото от заинтересованата страна писмени доказателства, както и от заключението на допуснатата по делото СТЕ.

Като спорен въпрос С. соди АД се опитва да въведе липсата на техническа възможност за присъединяване на А. ЕАД към процесния газопровод. Дружеството обаче не е обжалвало решението на КЕВР в частта, в която КЕВР е разпоредила на С. соди АД да представи ползването на Разпределителен газопровод от ГРС П. до ГРП Т. Д., находящ се в промишлена зона-юг [населено място], на А. ЕАД. Следователно в тази част решението на КЕВР е влязло в сила и съдът няма правомощие да се произнася по законосъобразността му по отношение на наличието на техническа възможност, макар да намира, че реално КЕВР не е изследвала нито възможността, нито целесъобразността на исканото присъединяване върху надземен газопровод, разположен върху специално изградена естакада. Изрично от С. соди АД с писмо от 12.04.2024 г. е възразено срещу наличието на техническа възможност за присъединяване /л. 144/, като е реферирано и към писмо от 03.12.2020 г., съдържащо същите възражения /л. 267/. Недопустимо е обаче произнасянето „свръхпетитум“ от страна на съда.

Неоснователни са твърденията на КЕВР в писмените бележки, че бил налице влязъл в сила предходен административен акт, с който било прието, че е налице техническа възможност за присъединяване. Решение по протокол 108 от 04.06.2021 г. на КЕВР, макар да не е приложено към преписката, е достъпно на интернет страницата на Комисията, като неговият диспозитив по отношение на спорещите страни е със следното съдържание: „1. Приема доклад с вх. № Е-Дк-511 от 28.05.2021 г. относно определяне на независим оценител на газопровод, собственост на

„Солвей соди“ АД. 2. Определя „Инженерингсервиз София“ ООД за независим оценител за изготвяне на пазарна оценка на газопровод, собственост на „Солвей соди“ АД, находящ се в Промислена зона-юг на [населено място]; 3. „Инженерингсервиз София“ ООД да се уведоми с писмо, че е определен за оценител на газопровода по т. 2; 4. „Аресгаз“ ЕАД и „Солвей соди“ АД да бъдат уведомени за определения от Комисията оценител, който е задължителен за страните, както и че следва да сключат договор с „Инженерингсервиз София“ ООД за извършване на оценката при посочените в офертата параметри и че разходите по оценката се поделят поравно между страните.“ Няма диспозитив относно техническата възможност за присъединяване.

Горното обаче не променя факта, че обжалваното от А. ЕАД решение № К-1 от 23.05.2024 г. – предмет на настоящото дело в частта му относно определената от КЕВР цена, не е обжалвано от С. соди АД в частта, в която му е разпоредено да предостави ползването на газопровода на А. ЕАД, поради което в тази част същото е влязло в сила и подлежи на изпълнение.

Спорен е въпросът за цената, определена от КЕВР, по която е предоставен достъп на А. ЕАД до газопровода на С. соди АД, като по отношение възраженията на А. ЕАД относно различни негови пороци, съдът намира следното:

На първо място, при издаване на оспореното решение от страна на КЕВР не са допуснати съществени процесуални нарушения, които ако не бяха допуснати биха довели до различен резултат. В хода на цялото административно производство и двете спореци дружества са участвали, като А. ЕАД е било запознато с извършените от административния орган действия. По същество цената на ползване е определена с обжалваното решение, поради което и всички възражения на дружеството жалбоподател срещу тази цена, са предмет на изследване в настоящия съдебно производство.

Второ, решението е мотивирано, като няма пречка мотивите да се намират и в друг акт от преписката съгласно Тълкувателно решение № 16 от 31.III.1975 г., ОСГК, какъвто е настоящият случай. Извън решението, мотиви са налични в оценката, изготвена от Инженерингсервиз С. ООД /л. 65 , в доклада /л. 52/, както и в изказванията на членовете на КЕВР при приемане на оспорения акт на закрито заседание на 23.05.2024 г. и инкорпирани в протокол № 146 /л. 45 и сл./.

Трето, не е нарушен принципът за съразмерност, доколкото в случая актът е издаден по искане на А. ЕАД съобразно разпоредбите на Методиката, като изчисленията в него ще бъдат обсъдени по-долу, а правилното ѝ прилагане е въпрос на законосъобразност, а не на съразмерност. Още повече, че в случая би могло да се обсъжда „съразмерност“ по отношение засягането на правата на заинтересованата страна, ако беше налице подадена жалба срещу разпореденото включване в нейния газопровод, а не на молителя, чиято претенция за достъп до газопровода е удовлетворена.

Абстрактното позоваване на принципа на защита на оправданите очаквания е неоснователно, тъй като спорът не касае искане от А. ЕАД за запазване на съществуващо положение, а напротив – за промяна на такова. В т. 22 на Решение на Съда на ЕО от 27 септември 1979 година по дело 230/78 г. (S. E.-Z. nazionali и S. Societa I. per l'I. degli Z. срещу министъра на земеделието и горите, министъра на промишлеността, търговията и занаятите, и S. Z. M.) е посочено, че „предприятие не може да претендира за законно право за поддържане на привилегия, което то е получило от установяването на общата организация на пазара и с което то се е ползвало през определен период. Спорът не е такъв. Същевременно принципът на защита на легитимните правни очаквания изисква последователност и предвидимост в действията на държавните органи, а това от страна на КЕВР е спазено. Въпросният принцип обаче не може да се използва като основание за пълното удовлетворяване на частните нужди на жалбоподателя с цел максимална икономическа изгода, която от своя страна би засегнала другия участник в спора.

Неоснователно е възражението в жалбата, че с процесното решение е определена цена за достъп само за 2024 г., която щяла да действа за по-малко от една година с оглед датата на приемане на решението, тъй като не е това смисълът на диспозитива му. Видно от мотивите на оспорения акт, а такива както беше посочено са и изказванията на членовете на КЕВР, според които ползването на газопровода е на годишна база, а не за остатъка от 2024 г. Единствено цената се определя от показателите за 2024 г., като ползването може да спре, ако собственикът С. соди АД реши да ползва целия обем на газопровода, но това е бъдещо несигурно събитие, което няма как да се обсъжда от КЕВР /л. 50/. В този смисъл е и т. 5 от Методиката, съгласно която цените за предоставен достъп са в лева за месец за едногодишен период, като няма ограничаване този период да обхваща/съвпада с календарната година, както е посочило и вещото лице на стр. 7 от заключението си.

Неоснователни са твърденията на жалбоподателя в писмените бележки, че балансовата стойност на газопровода е нула и тя следвало да се отчете при изчисленията. Макар вещото лице на стр. 7 да е посочило, че има данни, че газопроводът е бил с нулева балансова стойност, това противоречи на отразеното от експерта на стр. 6 в таблицата на заключението, в която са посочени други стойности. Освен това в т. 3.2 от Методиката е записано, че стойността на дълготрайните материални активи в уредби и/или съоръжения е балансовата им стойност от инвентарните книги на юридическите лица, предоставящи достъп, към края на годината, предхождаща прилагането на цената за предоставен достъп. Нито по делото има доказателства за нулева балансова стойност към 2023 г., нито има извлечение от инвентарните книги за 2023 г., нито е логично това да е стойността на актива, предвид обстоятелството, че газопроводът се поддържа от С. соди АД, въпреки че не се ползва реално. Напротив, с оглед заявеното от С. соди АД обстоятелство по т.3.3 от Методиката, че не разполага с информация за балансовата стойност, КЕВР е пристъпила към определяне на оценител в съответствие с т. 3.4.1 от Методиката, за което е налице влязло в сила решение на КЕВР, цитирано по-горе, а именно решение по протокол № 108 от 04.06.2021 г., което не е обжалвано от А. ЕАД и подлежи на изпълнение.

Относно възраженията на А. ЕАД срещу Методиката и изчисленията:

Методиката за определяне на цените за предоставен достъп на преносно или разпределително предприятие от потребители през собствените им уредби и/или съоръжения до други потребители за целите на преобразуването и преноса на електрическа енергия, на преноса на топлинна енергия и на преноса на природен газ е приета от КЕВР с решение по Протокол № 27 от 04.02.2008 г., т. 12 и по изричната делегация на чл. 197, ал. 9 от ЗЕ, поради което безспорно намира приложение в настоящия спор. В., трайна е и съдебната практика, че именно тази Методика се прилага при определяне на размера на обезщетението за ползване на чужди съоръжения без сключен договор, което обезщетение замества дължимата цена за достъп – в този смисъл са например решение № 179/18.05.2011 г. по т. д. № 13/2010 г. по описа на ВКС, II т. о., Решение № 198 от 26.11.2010 г. на ВКС по т. д. № 1025/2009 г., II т. о., ТК, Решение № 91 от 11.09.2009 г. на ВКС по т. д. № 596/2008 г., II т. о., ТК, Решение № 37 от 30.03.2010 г. на ВКС по т. д. № 709/2009 г., I т. о., ТК, Решение № 179 от 18.05.2011 г. на ВКС по т. д. № 13/2010 г., II т. о., ТК, Решение № 6 от 2.02.2015 г. на ВКС по т. д. № 184/2014 г., II т. о., ТК, Решение № 291 от 27.02.2015 г. на ВКС по гр. д. № 4016/2014 г., I г. о., ГК, поради което и по арг. за по-силното основание Методиката следва да се приложи и в настоящия случай – за определяне цената за достъп.

База за оценка на дълготрайните материални активи /ДМА/ е балансовата им

стойност съгл. чл. 3 от Методиката, а когато няма такава – пазарната им стойност по см. на пар. 4, ал. 3 от ПЗР на ЗЕ, определена от независим лицензиран оценител. Именно такава е изготвена /л. 65/.

Съгл. пар. 4, ал. 3 от ПЗР на ЗЕ обектите по ал. 1 се изкупуват по пазарната им стойност. В случай че страните не постигнат споразумение за стойността им, те възлагат извършването на оценка на обектите от независим лицензиран оценител. При непостигане на съгласие за определяне на оценител в 60-дневен срок от получаване на покана за това от другата страна енергийното предприятие и/или собственикът на обектите имат право да отправят искане до председателя на комисията за определяне на независим оценител. Определеният по този ред оценител е задължителен за страните. Разходите по оценката се поделят поравно между страните.

Във връзка с извършената оценка е първият спорен между страните въпрос, свързан с включване в пазарната стойност на ДМА на сервитутните права /л. 75/. Т. изчисление съдът намира за незаконосъобразно по следните съображения: сервитутът не е част от правото на собственост върху газопровода, не е учреден допълнително, за него не са заплатени права на собственика на имота от страна на собственика на газопровода С. соди АД.

Газопроводът е изграден и въведен в експлоатация през 1974 г. за което няма спор между страните. Същият безспорно представлява енергиен обект съгл. пар. 1, т. 23 от ДР на ЗЕ. Съгласно чл. 60, ал. 1 и ал. 2, т. 1 от Закона за енергетиката и енергийната ефективност /ЗЕЕЕ/ (обн. ДВ бр. 64 от 16.07.1999 г., отм. ДВ бр. 18 от 05.03.2004 г.) за всички заварени към датата на влизане в сила на този закон енергийни обекти се създават сервитутни права /сервитутна зона съгл. пар. 1, т. 51 от ДР на ЗЕЕЕ/. Тези права включват правото да се държи енергийния обект в чуждия имот, да се ползва същия и да се преминава през него за обслужване на съоръжението в съответствие с чл. 61 от ЗЕЕЕ. Съгласно § 26 от Преходните и заключителни разпоредби /ПЗР/ на ЗЕ възникналите по силата на отменения ЗЕЕЕ сервитутни права в полза на енергийните предприятия за съществуващи към влизането в сила на този закон енергийни обекти запазват действието си.

От цитираните разпоредби следва, че сервитутът е тежест върху имота, в който се намира енергийният обект и води до ограничение на правото на собственост върху имота, поради наличието на сервитутни права, а именно на преминаване и обслужване на съоръжението. Тези права на достъп до газопровода не съществуват отделно от него, не могат и да бъдат обект на самостоятелна сделка, за да бъде оценяван този сервитут допълнително към цената на самия газопровод. Още повече, че сервитутът не е част от самия ДМА, а правен инструмент, който осигурява възможност за преминаване и поддръжка и в случая е възникнал по силата на закона без собственикът на ДМА да е заплащал това сервитутно право на собственика на земята.

Цената на сервитута не се включва в пазарната стойност на енергийния обект, освен ако това не е изрично посочено в нормативен акт, а такова посочване в Методиката или в пар. 4, ал. 3 от ПЗР на ЗЕ липсва. Действително той подлежи на самостоятелна оценка като ограничено вещно право върху чужд имот, но в друг контекст – например ако се налага заплащане на обезщетение при учредяването му, като цената за това вещно право се дължи на собственика на имота, който предоставя право на достъп и преминаване и търпи бъдещите ограничения. Или казано по друг начин, право на

еднократно обезщетение за учреденото сервитутно право имат единствено собствениците на земята, върху която има новопостроени енергийни обекти.

Обратното становище, че цената на ДМА включва и допълнителна цена на право на преминаване /цена на сервитут/, противоречи първо на правната и пазарна логика; второ – води до недопустимо разширително тълкуване на понятието „ДМА“, което е имущество, а не право на преминаване; трето – би довело до неоснователно обогатяване на собственика на ДМА, който ще получи заплащане на сервитут, възникнал по силата на закона и незаплатен от него на собственика на имота; четвърто – ако стойността на сервитута би била включена в пазарната стойност на газопровода фактически би се стигнало до двойно заплащане – веднъж на собственика на газопровода посредством неговата завишена стойност и втори път – като отделно обезщетение към собственика на терена, ако е дължимо такова. Последното е в противоречие с принципа на справедливост и пропорционалност. Или както изрично е посочено в решение № 261951 от 21.12.2020 г. на СГС по в. гр. д. № 632/2020 г., което не е допуснато до касация съгл. определение № 60779 от 15.11.2021 г. на ВКС по гр. д. № 2214/2021 г., породените сервитутни права са с обект чуждата земя около енергиен обект. Те нямат отношение към цената на ползването на самия енергиен обект за целите на преобразуването и преноса на електрическа енергия /в случая за целите на преноса на природен газ/, съответно към размера на правото на обезщетение при липсата на договор.

Съдът не кредитира разсъжденията на вещото лице, изготвило допусната в настоящото производство СТЕ, в частта относно остойностяването на сервитута и включването му в цената на въпросния газопровод, доколкото това е правен извод и не изисква специални икономически знания – извършване на техническа оценка или счетоводни сметки, като самият експерт на стр. 6 от заключението е посочила, че се касае за нейно лично становище.

С оглед на изложеното и доколкото стойността на ДМА е определена вместо на 305 820 лева, с 252 830 лева повече /цената на сервитутното право/, изготвената оценка, а оттам и изчисленията на КЕВР в сметките по формулата съгл. Методиката се явяват незаконосъобразни.

Неоснователни са възраженията на жалбоподателя, че КЕВР не е приложила разпоредбата на т.3.4.2 от Методиката, съгл. която КЕВР определя методите и критериите, които ще се прилагат при изчисляването на пазарната стойност на материалните активи, съобразно пропускателната способност, капацитета, надеждността, товаровият график, напрежението/налягането, икономическият и техническият полезен живот на активите. Видно от изготвената оценка, кредитирана от КЕВР, тези показатели са взети предвид /л. 72/. Оценителят изрично е посочил, че формирането на оценката е извършено на база проучване на документацията по отношение на годината на придобиване, начин на експлоатация, стойност на придобиване, време в експлоатация, степен на експлоатационна годност, качество и техническо ниво, надеждност. При изчисленията са отчетени и размерът на тръбата /л. 73, 74/, както и нейната дължина, респ. подземна и наземна част, т.е. пропускателната способност и капацитета.

Относно използваната в решението на КЕВР, формула:

Във връзка със стойността на ДМА, която, както бе посочено, не включва

стойността на сервитута, следва, че резултатът във формулата в т.3.1 на Методиката е различен от изчисления в атакуваното решение, поради което и с оглед заключението на вещото лице по въпрос 3 и описаните сметки на стр. 10, годишните разходи за обслужване на въпросния газопровод възлизат на 45873 лева. Коефициентът от 0.15, определян от КЕВР в посочената формула, не е спорен. Събираната от КЕВР информация по сектори за изчисляването му съобразно формулата в т. 8 от Методиката е описана и от вещото лице.

Цената за предоставен достъп от пряко присъединени към газопреносната мрежа потребители на газоразпределително предприятие, получило лицензия, през собствените им съоръжения, се изчислява по формула, посочена в т. 17 от Методиката. Първият спорен момент тук е препращането към т. 10.1 и т. 10.2, каквито точки в Методиката няма, поради което следва да се направи корективно тълкуване, доколкото се касае за годишни разходи за експлоатация и поддръжка, чието изчисление намира своята математическа основа в обсъдената формула по т. 3.1 от Методиката. В., вещото лице на стр. 8 и 9 от заключението си също е посочило, че математическите изчисления са именно тези по т. 3.1 от Методиката, като е описало и откъде идва погрешното препращане към т. 10.1 и т.10.2, а именно от техническа грешка при пренасяне на текстовете от старата методика.

С писмо от 29.09.2020 г. КЕВР /л. 296/ е уведомила А. ЕАД относно формулата по т. 17 от Методиката, която ще бъде използвана за изчисляване на цената за предоставен достъп. В писмото е уточнено значението на компонентите във формулата, както следва:

$$Ц_{д} = \frac{K_{д}}{K_{общ}} * \frac{P_{год}}{12}.$$

където:

$Ц_{д}$ - цена за предоставен достъп, лв./месец;

P – годишни разходи за експлоатация и поддръжка;

$K_{д}$ – заявен максимален капацитет на разпределителното предприятие, получило достъп до съоръженията на пряко присъединен потребител, за следващата година, $m^3/час$;

K – проектен капацитет на газоразпределителното предприятие и на пряко присъединения потребител за следващата година $m^3/час$.

В отговор от 12.10.2020 г. /л. 293/ А. ЕАД е посочило, че стойността на заявен максимален капацитет на разпределителното предприятие $K_{д} = 2500$ куб.м./час; стойността за $K_{..} = K_{д} + K$ на предоставящия достъпа = 20000 куб.м./час; K на предоставящия достъпа = 20 000 минус 2500 куб.м./час = 17500 куб. м.

В писмо от 20.03.2024 г. /л. 146/ А. ЕАД е посочило, че $K_{д} = 1000$ куб. м. за час.

В жалбата до АССГ се оспорва, че K е неправилно определен от КЕВР, като неправилно бил приравнен проектният капацитет на пряко присъединения потребител на нула. Следвало K да включва $K_{д} +$ (капацитет на съоръжението минус $K_{д}$).

Съдът намира твърденията на жалбоподателя за несъответни на математическата формула по следните съображения:

Съгласно т. 17 от Методиката K е проектният капацитет на газоразпределителното предприятие и на пряко присъединения потребител за следващата година $m^3/час$. След като се касае за капацитет за следващата година, следва извод, че се касае за променливи величини, а не за константни. Това означава, че логическото и граматическото тълкуване на текста обхваща сбор от заявления проектен капацитет на

газоразпределителното предприятие за следващата година /А./, тоест капацитет, който то лично или за трети присъединени лица ще ползва, плюс капацитетът, който самият присъединен потребител – собственик на газопровода /С. соди/ - възнамерява да ползва. Доколкото цената за достъп в обсъжданата формула включва делението на K_d върху K , то резултатът логично представлява процент, който при по-голямо прогнозирано ползване от газоразпределителното предприятие съответно ще доведе до по-висок процент при извършване на посоченото математическо действие, а оттам и до по-висока цена на достъп. Действително в случая прогнозното ползване, т.е. проектният /максимално заявеният/ капацитет на разпределителното предприятие, е 1000 куб.м./час. Няма обаче друг ползвател, в частност собственика на газопровода, чието проектно ползване /което може да не е в размер на капацитета на съоръжението, а да е в по-малък размер/ да бъде включено при изчисляване на K . При това положение общият проектен капацитет на газопровода, тоест който се предвижда да се ползва, е 1000 плюс нула куб. м./час.

Жалбоподателят излага две тези относно изчислението на K – в жалбата си и впоследствие като задача на вещото лице, но съдът намира и двете за неправилни. Първо, ако КЕВР имаше за цел формулата да е $K = K_d + (\text{капацитет на съоръжението} \text{ минус } K_d)$ щеше да я формулира по този начин. Второ, ако под „проектен капацитет на съоръжението“ се имаше предвид неговия реален капацитет, който в случая безспорно е 20000 куб.м./час, то и формулата щеше да съдържа величина, за която да е ясно, че е константа – реален капацитет, който не е променлив. Формулировката „за следващата година“ не води до този извод. Трето, същите мотиви важат и за формулата, по която е работило вещото лице въз основа на изрично поставена от жалбоподателя задача: $K = 20000 \text{ м}^3/\text{час}$ (проектен капацитет на газоразпределителното предприятие) + $1000 \text{ м}^3/\text{час}$ (капацитет на присъединяващия се потребител) = $21000 \text{ м}^3/\text{час}$. Тази формула не отчита, че се касае за проектен капацитет за следващата година, което изрично е посочено в т. 17 от Методиката, а не за реален технически капацитет на тръбата, който не подлежи на промяна. Четвърто, резултатът от 21000 куб. м./час е по-голям от капацитета на съоръжението, поради което такова изчисление няма как да е математически вярно, което е посочено и от вещото лице в съдебно заседание на 25.03.2025 г. Същото обаче е отговорило на въпросите така, както са зададени от жалбоподателя.

Съдът не кредитира записаното от вещото лице в експертизата заключение, че „не споделя направеното изчисление от КЕВР $C_d = (1000/1000) * (83797.5/12) \text{ лв./месец}$, защото при дефинирането на K много ясно било казано че е И проектен капацитет на газоразпределителното предприятие“ /така на стр. 12 от заключението/. От една страна тълкуването на формулата е правен извод, който не е в компетентността на експерта, а по гореизложените съображения относно съдържащата се в текста формулировка „за следващата година“, е видно, че формулата включва K като променлива величина, а не като константна, какъвто е реалният технически капацитет на съоръжението. От друга страна, отговорът на т. 4 от заключението /стр. 13/ е по указана от жалбоподателя формула, при която $K_{\text{общ}}$ (проектен общ максимален капацитет на разпределителното предприятие и на пряко присъединен потребител за следващата година, $\text{м}^3/\text{час}$) е в размер на 20 000 $\text{м}^3/\text{час}$, а това е невярно, тъй 20000 куб.м. на час е непроменлива величина и КЕВР в дефинициите щеше ясно да укаже, че K е капацитета на съоръжението.

Доколкото посредством обсъжданата формула се изчислява цената за достъп до съоръжението и същата по същество има за цел да покрие разходите на собственика на газопровода за неговата поддръжка, то и съдът споделя становището на ответника, че целта на т. 17 от Методиката е да бъдат справедливо разпределени разходите за поддръжка на газопровода между ползващите го лица. След като няма друг ползвател извън А. ЕАД, то и логично, макар ползваният обем да е много по-малък от реалния такъв на газопровода, че разходите следва да се заплатят именно от него. Друг ползвател, включително и самият собственик като такъв, няма. Следователно комуто ползите, нему и тежестите.

С оглед на изложеното жалбата се явява основателна относно цената на ДМА, към която неправилно е включена стойността на сервитута, което е довело до неправилно изчисление на годишните разходи за експлоатация и поддръжка $P = ДМА * K$ (0.15)/, поради което делото следва да се върне на КЕВР като преписка за определяне на цената за достъп съобразно стойността на ДМА без включването на цената на сервитута към тази стойност. Останалите изчисления на КЕВР съдът намира за законосъобразни. При този изход на спора в тежест на ответника и заинтересованата страна остават направените разноски.

Жалбоподателят претендира разноски, представя и списък, поради което КЕВР следва да бъде осъдена да му заплати сумата от 2760 лева – разноски за държавна такса, вещо лице и адвокатско възнаграждение. Последното не е прекомерно, поради правната и фактическа сложност на делото и не следва да бъде намалявано.

Така мотивиран АССГ

РЕШИ:

ОТМЕНЯ по жалбата на А. ЕАД Решение № К-1/23.05.2024 г. на КЕВР в обжалваната част, в която КЕВР е определила цена на ползване на Разпределителен газопровод от ГРС П. до ГРП Т. Д., находящ се в Промислена зона-юг на [населено място], в размер на 6983,50 лева на месец, на А. ЕАД за целите на разпределението на природен газ до други клиенти на територията, определена в лицензията.

ВРЪЩА делото като преписка на КЕВР за ново произнасяне съобразно дадените в мотивите указания.

ОСЪЖДА КЕВР да заплати на А. ЕАД, ЕИК[ЕИК], направените по делото разноски за държавна такса, вещо лице и адвокатско възнаграждение в размер на 2760 лева.

Решението може да бъде обжалвано с касационна жалба пред Върховния административен съд в 14-дневен срок от получаването му.

СЪ

ДИЯ: